

13 Απριλίου 2018

## Ζωή Καρέλλη: Της Ζωοδόχου Πηγής

/ [Πεμπτούσια](#)



*Ζωή Καρέλλη, (1901-1998).*

Σε πολυθρόνα κάθονταν απλή  
κι' απλά συλλογιζόταν·

«πόσο μου χαίρεται αγνά η ψυχή  
και λαχταρά διπλά τ' αγνώριστό μου σώμα.  
Θεία, γλυκειά πνοή με διαπερνά  
και μέσα μου σφοδρή ζωή αναμίζει.  
Ω, τι μυστήριο βαθύ, που από μένα  
αρχίζει κι' αυτό με συγκρατεί.  
Είν' ευλογία η ανησυχία μου κι' η σκέψη  
μόνο τη γονιμότητά μου εννοεί.  
Πώς με στηρίζει το βάρος μου  
κι' η ευλαβής υπομονή μου  
μοιάζει με την ορμή.  
Κορμί μου εσύ εφήμερο, σταμάτησες

και περιέχεις τη ροή του χρόνου.  
Πηγή ενδοστρεφής κι' αστείρευτη,  
εμέ πληρώνεις κι' όμως μ' ακτινοβολείς».

Ψιθυριστά σχεδόν τα σκέφτηκε αυτά,  
ύστερα όμως φοβήθηκε μην ήταν περήφανη.  
Λόγιασε την πολύτιμη υποταγή,  
την ήμερη έξαρση, το δέσιμό της  
πάνω στη γη, την πίστη της  
στο νόημα το κόσμου και στο παιδί  
που το περίμενε ν' αναστηθεί σε χάρη και σοφία.

«Πόσο θα σ' αγαπώ», είπε πάλι.  
Στον εαυτό της χαμογέλασε  
γεμάτη χαριτωμένη συγκατάβαση.  
Μα ήταν σοβαρή στην συγκατάθεσή της  
κι' έτοιμη πια για την ανθρώπινη συγκομιδή.

Το χέρι πέρασε στ πρόσωπό της,  
που είχε φαρδύνει και αλλοιωθεί.  
«Ίσως να μην υπάρχω εγώ πραγματικά,  
μονάχα εσύ, ψυχή μου,  
που σώμα μου έχεις γίνει».  
Άβολα, κάπως πονεμένα,  
έκανε να στραφεί και την εικόνα σκέφτηκε:  
«Πηγή η Ζωοδόχος», είπε,  
«γιατί δέχτηκε γένηκε η πάσα παροχή».

Κι' αισθάνθηκε πως ήτανε  
απ' την αγάπη σφραγισμένη  
και πύλη ανοιχτή.